

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg tager naturligvis ikke ordet for at modsige hr. Jes Lunde, når han mener, at jeg er temmelig taknsom, og det er jeg også i denne situation.

Må jeg lige gøre hr. Jes Lunde opmærksom på, at hans tankegang med hensyn til livets udvikling for den mand, der solgte sit hus med en mægtig gevinst, sluttede lidt for tidligt. Hvad gør han derefter, hvis han vil bo nogenlunde, som han har været vant til? Så havner han blandt de dyreste og nyeste lejligheder på boligmarkedet, og han er afskåret fra social støtte af enhver art. Lad være med at tro, at det er en vældig stor fidus for nogen, der går ud af dette her. De fleste skal ud og købe sig en ejerlejlighed til en tårnhøj pris eller noget, som ikke er nær så godt som det, de havde i forvejen. Problemet, når man skal af med et gammelt hus, er, at man kommer til at bo ringere. Enten det er i lejlighed eller i hus, kommer man til at bo ringere, end man gjorde før. Og så skulle man oven i købet betale afgift af det!

Men jeg tvivler altså ikke. Jeg siger blot: Lad os ikke få det moment draget ind i en debat, som nu ser ud til at kunne koncentrere sig om noget vigtigt, nemlig om, hvordan vi får boligmarkedet rettet op.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Nu troede vi jo lige her i Folketinget, at SF havde sluppet doktrinerne, og så oplever vi i dag, at det har man alligevel ikke, for det dér gamle dogme, som vi egentlig troede alle var holdt op med at beskæftige sig med, nemlig de samfundsskabte værdier, lever i bedste velgående i SF's folketingsgruppe.

Hr. Jes Lunde burde simpelt hen se realiteterne i øjnene og vide, at det er mange, mange år siden, man kunne tjene på et hus. At det måske bliver sådan igen i fremtiden, at man kan komme til at tjene på et hus, må vi bare ønske, for ellers er der mange flere, der må gå på tvangsauktion. Men som hr. Erhard Jakobsen så rigtigt sagde: Når man sælger et hus, skal man hen at købe en anden ejerbolig. Det er meget, meget sjældent – medmindre det er af streng nød, og så er det den modsatte situation – at man flytter fra en ejerbolig til en lejlighed.

Men jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Jes Lunde: Når nu doktrinerne og dogmerne stadig væk lever i SF, synes hr. Jes Lunde så ikke også, at der skal indføres en værdistigningsafgift på kunst, på antikviteter, på alt muligt andet, som folk kan sætte deres penge i, og som stiger på grund af udviklingen i samfundet? Hvorfor er det lige præcis ejerboligen, man skal røre ved?

Om kunst, antikviteter og meget andet skrammel kan man dog sige, at det har folk måske købt for at få en eller anden spekulationsgevinst, hvorimod de allerallerfleste boligejere har købt deres bolig for at få et sted at bo, hvor de oven i købet ikke ligger samfundet til byrde, som man gør det i mange af de lejligheder, som er opført med støtte fra de andre skatteydere.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg forstår ikke rigtig det voldsomme raseri. Nu påstår man, at SF lever i fortiden, og at værdistigninger slet ikke findes. Jamen hvad er der så galt ved at gennemføre en værdistigningsafgift? Hvad er problemet så? Så kan vi jo gennemføre den netop nu. Og hvis boligpriserne igen begynder at stige efter år 2000, så har samfundet en fod på bremsen for, at alt for mange samfundsskabte værdistigninger, som der ikke er en produktion bag, kan belånes og omsættes i forbrug. Det var det, der gav underskud på betalingsbalancen i 1960'erne og 1970'erne. Hvorfor skal vi ikke nu sikre os et værktøj til at holde den økonomiske udvikling lidt i ave? Det er nu, lejligheden er der, for det er nu, det er neutralt at gennemføre det.

Så gentager hr. Erhard Jakobsen, at der ikke er nogen, der har en gevinst i den sidste ende. Jamen det passer jo ikke. Selvfølgelig er der nogle, der har en gevinst i den sidste ende. Og når hr. Erhard Jakobsen anklager mig for at stoppe for tidligt i min tankerække, så er det hr. Erhard Jakobsen, der gør det, når han siger, at de jo skal ud at købe en ejerlejlighed. Jamen så forlader de jo ikke ejerboligmarkedet. Vi skal jo længere frem i tankerækken. For mig at se skal vi frem dertil, hvor de helt forlader det.

For mig at se skal det være sådan, at de, der i de fleste tilfælde i realiteten vil komme til at betale denne værdistigningsafgift, er arvingerne. Det er dem, der ellers skulle have haft den